Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 21. Warszawa, dnia 25 lipca 1930 r. Rok XII.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą 1 zł 40 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. Redakcji Min. Sk. 151-67, tel. Administracji Min. Sk. 84-26.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu" zawiadamia, że w związku z zarządzeniem władz pocztowych od dn. 1 kwietnia r. b. egzemplarze Dziennika Urzędowego nie są imiennie adresowane do Adresatów, a są przekazywane za kartami prenumeracyjnemi właściwym Urzędom Pocztowym celem doręczenia Adresatom. W związku z powyższem, z wszelkiemi reklamacjami należy zwracać się do właściwych Urzędów Pocztowych.

TREŚĆ: **Przepisy ogólne**: 389. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 15.VII. 1930 r. o lichwie pieniężnej. **390.** Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 4.VII. 1930 r. L. D. III. 205/1/30 w sprawie zasad umarzania niektórych wierzytelności Skarbu Państwa.

Organizacja władz: 391. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27.VI. 1930 r. w sprawie nowego podziału obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej. **392.** Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20.VI. 1930 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w okręgach administracyjnych izby skarbowej grodzkiej oraz izby skarbowej okręgowej w Warszawie.

Podatki bezpośrednie: 393. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 10.VII. 1930 r. L. D. V. 7150/4/30 w sprawie zwolnienia od podatku przemysłowego od obrotu tranzakcyj eksportowych masłem.

Podatek spadkowy i od darowizn: 394. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 30.VI. 1930 r. L. D. V. 5661/7/30 w sprawie przerachowywania sum posagowych przy wymiarze podatku spadkowego.

Podatki konsumcyjne: 395. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 8.VII. 1930 r. L. D. VI. 1541/3/30 w sprawie obniżenia odsetek od kredytowanego podatku spożywczego od cukru. **396.** Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 17.VII. 1930 r. L. D. VI. 1944/3/30 w sprawie kredytu podatku od cukru za zabezpieczeniem hipotecznem.

Monopol Spirytusowy: 397. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18.VII. 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zaliczenia poszczególnych miast do II klasy miejscowości pod względem wymiaru akcyzowych opłat patentowych.

Przepisy celne: 398. Obwieszczenie Ministrów: Skarbu, Przem. i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 28.V. 1930 r. o uzupełnieniu wykazu instytucyj, upoważnionych do wystawiania zaświadczeń przy wywozie masła. **399.** Instrukcja Ministerstwa Skarbu z dnia 10.VII. 1930 r. L. D. IV. 1208/3/30 dla urzędów celnych w sprawie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11.IV. 1930 r. o statystyce celnej (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350). **400.** Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 17.VII. 1930 r. L. D. IV. 1152/3/30 w sprawie uchylenia niektórych rozporządzeń, związanych z przewozem kolejowych przesyłek celnych.

Przepisy rachunkowo-kasowe: 401. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 8.VII. 1930 r. L. D.VII. 1212/2/30 w sprawie otwarcia konta czekowego w P. K. O. dla pomocniczej Kasy Skarbowej w Dębicy.

Renty inwalidzkie: 402. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12.V. 1930 r., zmieniające rozporządzenie w sprawie kapitalizacji rent inwalidów wojennych.

Przepisy o państwowej służbie cywilnej: 403. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27.VI. 1930 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26.VI. 1924 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych. **404.** Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 28.VI. 1930 r. L. D. VI. 1583/1/30 w sprawie umundurowania urzędników Kontroli Skarbowej. **405.** Ruch służbowy w Ministerstwie Skarbu.

Przepisy ogólne.

389.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SKARBU I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 15 lipca 1930 r.

o lichwie pieniężnej.

Na podstawie §§ 2, 4, 5, 8 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574) oraz art. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1926 r., dotyczącej przedłużenia mocy obowiązującej tego rozporządzenia (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 372) zarządza się co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa trudniące się czynnościami bankowemi, obowiązane są sporządzać na 30 czerwca i 31 grudnia każdego roku wykazy:

a) najwyższych wymawianych i pobieranych procentów i prowizyj:

1) przy dyskoncie weksli,
2) przy rachunkach debetowych otwartego kredytu,
3) od pożyczek terminowych,
4) od pożyczek na zastaw papierów wartościowych i towarów,
5) od pożyczek na zastaw ruchomości, z wyjątkiem papierów wartościowych i towarów, przyczem winna być wyszczególniona wysokość wynagrodzenia, pobieranego za ubezpieczenie ruchomości, ich przechowanie i szacowanie,
6) od gwarancyj, udzielanych z tytułu eksportu,
7) od gwarancyj, udzielanych w formie indosu na wekslu i innych,

b) najwyższych opłat, pobieranych jednarazowo przy czynnościach:

1) inkasa,
2) zleceń giełdowych,
3) wydawania akredytyw.

Wykazy powyższe za każde półrocze winny być przedstawione właściwym izbom skarbowym w ciągu pierwszych pięciu dni następnego półrocza. Za datę przedstawienia uważaną będzie również data nadania na pocztę listu poleconego z wykazem.

§ 2. Korzyści majątkowe, osiągane przy czynnościach kredytowych, wyszczególnionych w wykazach w myśl poprzedniego paragrafu, nie mogą przekraczać 11% w stosunku rocznym.

Przepis, zawarty w ustępie 1 niniejszego paragrafu nie obejmuje zwrotu kosztów porta, damna i opłat stemplowych, oraz nie obejmuje prowizji obrotowej na rachunkach otwartego kredytu i bieżących, która jednak nie może przekraczać ⅓% od większej strony obrotu po potrąceniu od niej salda i pozycyj frankowanych, albo ¼% od salda początkowego danego okresu.

Przy pożyczkach na zastaw ruchomości, z wyjątkiem papierów wartościowych i towarów, korzyści majątkowe nie mogą przekraczać 11% w stosunku rocznym tytułem procentów i prowizyj od udzielanych pożyczek, oraz aż do odwołania 1% miesięcznie od sumy udzielanych pożyczek, tytułem wynagrodzenia za ubezpieczenie przedmiotów zastawu, ich przechowanie i szacowanie.

§ 3. Umowy o pożyczki pieniężne, zawarte przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w których wymówione korzyści majątkowe ponad normy, przewidziane § 2 niniejszego rozporządzenia, nie zostały pobrane przed tym terminem, ulegają wykonaniu w ten sposób, że korzyści te mogą być pobrane w umówionej wysokości za czas do najbliższego terminu ich płatności. Termin ten nie może przekraczać daty 31 lipca 1930 r.

§ 4. Izby skarbowe nie później niż w dniu 10 każdego półrocza odsyłają otrzymane wykazy wraz z odpowiednim spisem do Ministerstwa Skarbu. Jednocześnie izby nadsyłają listę instytucyj bankowych, które wymienionych wykazów w terminie nie nadesłały.

§ 5. Kontrola nad wykonaniem przepisów, zawartych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574) oraz w rozporządzeniu niniejszem przez spółdzielnie, trudniące się czynnościami bankowemi i należące do związków rewizyjnych (art. 68 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733) może być powierzoną przez Ministra Skarbu związkom rewizyjnym.

§ 6. Spółdzielnie, należące do tych związków rewizyjnych, które uzyskały prawo kontroli na podstawie § 5 niniejszego rozporządzenia, czynią zadość obowiązkowi przewidzianemu w § 1 tego rozporządzenia, przedstawiając wykazy w oznaczonym terminie właściwym związkom rewizyjnym.

W razie stwierdzonego przekroczenia przepisów, zawartych w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, związek rewizyjny obowiązany jest zawiadomić o tem właściwą władzę skarbową II instancji.

§ 7. Winni przekroczenia przepisu, zawartego w § 2 niniejszego rozporządzenia, ulegają karze, przewidzianej w § 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574).

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Sprawiedliwości z dnia 11 lutego 1930 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 70).

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Sprawiedliwości:
(—) *St. Car.*

(Dz. U. R. P. z dnia 16 lipca 1930 r. Nr. 50, poz. 424).

390.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 lipca 1930 r.

L. D. III. 205/1/30

w sprawie zasad umarzania niektórych wierzytelności Skarbu Państwa.

Do
Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1930 r. upoważniającej Ministra Skarbu do unormowania w porozumieniu z Prezesem Najwyższej Izby Kontroli sprawy umarzania wierzytelności Skarbu Państwa, wynikających z przepisów o uposażeniu oraz zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i wojska, sędziów i prokuratorów oraz ich rodzin (zwrot zaliczek na uposażenie, nadpłaconych uposażeń względnie zaopatrzeń, diet i kosztów podróży i t. p.), jak również analogicznych wierzytelności do innych osób, pobierających na zasadzie ustawy lub umowy uposażenie lub zaopatrzenie ze Skarbu Państwa (inwalidzi wojenni, funkcjonarjusze kontraktowi itp.) na zasadach ustalonych w wspomnianej uchwale Rady Ministrów, Ministerstwo Skarbu zarządza w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli co następuje:

I. Wymienione wierzytelności mogą być umarzane tylko w następujących wypadkach:

a) jeżeli kroki sądowe wdrożone za pośrednictwem Prokuratorji Generalnej celem ściągnięcia odnośnej wierzytelności, nie doprowadziły do ściągnięcia wierzytelności lub, jeżeli wedle zdania Prokuratorji Generalnej wdrażanie tych kroków wobec braku majątku po stronie dłużnika byłoby bezcelowe. Przed umorzeniem wierzytelności przekraczających kwotę 100 (stu) zł winna jednak władza upoważniona do umarzania utrzymywać sprawę w ewidencji przez okres trzech lat, przeprowadzać kilkakrotnie w odpowiednich odstępach czasu zbadanie stanu majątkowego dłużnika i w miarę poprawy tego stanu zarządzić ściągnięcie wierzytelności;

b) jeżeli przy wierzytelnościach, nieprzekraczających kwoty 200 (dwustu) zł można na podstawie aktów konkretnej sprawy uzupełnionych ewentualnie dalszemi dochodzeniami dojść do wniosku, że wartość odnośnej wierzytelności Skarbu Państwa jest mniejsza od przypuszczalnych kosztów jej dochodzenia lub nie pozostaje w racjonalnym stosunku do nakładu czasu i pracy, potrzebnego na ściągnięcie pretensji;

c) jeżeli sąd właściwy zaniechał przeprowadzenia pertraktacji spadkowej z powodu braku majątku po zmarłym dłużniku;

d) jeżeli w wyniku dochodzeń administracyjnych (policyjnych) ustalono, iż zmarły nie pozostawił żadnego majątku.

II. Do umarzania wierzytelności, przekraczających kwotę 500 (pięćset) zł właściwą jest władza naczelna w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, do umarzania zaś innych wierzytelności władza asygnująca uposażenie w porozumieniu z Izbą Skarbową, w której okręgu znajduje się siedziba urzędowa władzy asygnującej uposażenie.

III. Umorzenie wierzytelności, za którą obok dłużnika głównego odpowiadają wobec Skarbu Państwa z jakiegokolwiek tytułu inne osoby — może nastąpić tylko, o ile zachodzą co do wszystkich dłużników warunki umorzenia.

IV. Kwoty umorzone na zasadzie niniejszego zarządzenia obciążają ostatecznie te paragrafy i pozycje budżetu, z których zostały asygnowane, o ile zaś chodzi o zaliczki na uposażenie, to kwoty umorzonych zaliczek zmniejszają odnośny fundusz zaliczkowy, utworzony okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 7 grudnia 1927 r. L. D. VII. 1886/2. W razie umarzania rat zaliczek na uposażenie, wypłaconych w swoim czasie z funduszu utworzonego z sum obrotowych, należy je wyrównać w ten sposób, iż władza asygnująca uposażenie służbowe winna wystawić asygnację na przelew odnośnej kwoty z kredytów osobowych swego budżetu na sumy obrotowe Ministerstwa Skarbu.

V. Zarządzenie niniejsze uchyla okólniki Ministerstwa Skarbu z dnia 21 listopada 1923 L. 1220. D. B. 8, z dnia 4 lutego 1925 r. L. 4376. D. B. 1, z dnia 2 kwietnia 1925 r. L. 556. D. B. 1 i z dnia 24 listopada 1927 r. L. D. III. 2665/1, oraz ustęp drugi punktu 9 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 7 grudnia 1927 r. L. D. VII. 1886/2.

VI. W wierszu czwartym punktu 12 wymienionego okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 7 grudnia 1927 r. dodaje się po słowach „z końcem okresu budżetowego" słowa „i suma umorzonych zaliczek".

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 205/1/30.

Warszawa, dn. 4 lipca 1930 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym i Dyrekcjom Ceł oraz Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu w Katowicach
do wiadomości i zastosowania się.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Grodyński.*

Organizacja władz.

391.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 czerwca 1930 r.

w sprawie nowego podziału obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Zwija się Dyrekcję Ceł w Wilnie.

W związku z tem terytorjalny zakres działania pozostałych dyrekcyj ceł obejmuje:

1) Dyrekcji Ceł w Warszawie — m. st. Warszawę i województwa: wileńskie, nowogródzkie, białostockie, poleskie, lubelskie, warszawskie, łódzkie, z wyjątkiem powiatu wieluńskiego oraz województwo kieleckie, z wyjątkiem powiatów: częstochowskiego, zawierciańskiego i będzińskiego;

2) Dyrekcji Ceł w Poznaniu — województwa: pomorskie i poznańskie oraz powiat wieluński województwa łódzkiego;

3) Dyrekcji Ceł w Mysłowicach — województwo śląskie oraz powiaty: częstochowski, zawierciański i będziński województwa kieleckiego;

4) Dyrekcji Ceł we Lwowie — województwa: krakowskie, lwowskie, stanisławowskie, tarnopolskie i wołyńskie.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *W. Sławek.*

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 16 lipca 1930 r. Nr. 50, poz. 418).

392.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 czerwca 1930 r.

w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w okręgach administracyjnych izby skarbowej grodzkiej oraz izby skarbowej okręgowej w Warszawie.

Na zasadzie art. 4 i 5 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) zarządzam co następuje:

§ 1. Znosi się istniejące w okręgach administracyjnych izby skarbowej grodzkiej oraz izby skarbowej okręgowej w Warszawie urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych a na ich miejsce tworzy się nowe urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych, a mianowicie:

1) w okręgu administracyjnym izby skarbowej grodzkiej:

a) I grodzki urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w Warszawie i

b) II grodzki urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w Warszawie,

2) w okręgu administracyjnym izby skarbowej okręgowej w Warszawie:

a) okręgowy urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych z siedzibą w Warszawie;

b) urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych z siedzibą w Płocku;

c) urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych z siedzibą w Skierniewicach;

d) urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych z siedzibą we Włocławku.

§ 1. I grodzki urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w Warszawie obejmuje obszar starostwa grodzkiego Warszawa-Południe w granicach, ustalonych § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej na obszarze m. st. Warszawy (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 647);

II grodzki urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w Warszawie obejmuje obszary starostw grodzkich Warszawa-Północ oraz Warszawa-Praga w granicach, ustalonych § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 647).

Okręgowy urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych z siedzibą w Warszawie obejmuje obszary powiatów: warszawskiego, grójeckiego, mińsko-mazowieckiego, radzymińskiego, pułtuskiego, makowskiego, ciechanowskiego i przasnyskiego.

Urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych z siedzibą w Płocku obejmuje obszary powiatów: płockiego, gostynińskiego, płońskiego, sierpeckiego, rypińskiego i mławskiego.

Urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych z siedzibą w Skierniewicach obejmuje obszary powiatów: skierniewickieego, rawskiego, łowickiego, błońskiego i sochaczewskiego.

Urząd zaś skarbowy akcyz i monopolów państwowych z siedzibą we Włocławku obejmuje obszary powiatów: włocławskiego, kutnowskiego, nieszawskiego i lipnowskiego.

§ 3. Dotychczasowe agendy zniesionych urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych przechodzą do terytorjalnie właściwych nowoutworzonych urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1930 r.

Równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy, sprzeczne z niniejszem rozporządzeniem.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 16 lipca 1930 r. Nr. 50, poz. 423).

Podatki bezpośrednie.

393.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 lipca 1930 r.

L. D. V. 7150/4/30

w sprawie zwolnienia od podatku przemysłowego od obrotu tranzakcyj eksportowych masłem.

Do

Wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Ministerstwo Skarbu zezwala na rozciągnięcie zwolnienia przewidzianego w art. 3 p. 15 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) na tranzakcje eksportowe masłem, dokonywane przez mleczarnie prywatne, jak również przez mleczarnie spółdzielcze, za pośrednictwem firm: Pomorski Eksport Masła w Grudziądzu i Monopol w Toruniu przy ścisłem zastosowaniu wskazówek okólnika Nr. 253 z dnia 11 maja 1928 r. L. D. V. 3316/28.

Powyższa ulga może być stosowana jedynie do mleczarni prowadzących prawidłowe księgi handlowe.

Powyższa ulga będzie stosowana począwszy od 1 stycznia 1930 r. do czasu powołania organizacji wspólnie reprezentującej eksport masła ze Związków Spółdzielczych.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

Podatek spadkowy i od darowizn.

394.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 czerwca 1930 r.

L. D. V. 5661/7/30

w sprawie przerachowywania sum posagowych przy wymiarze podatku spadkowego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Celem usunięcia wszelkich wątpliwości i zapobieżenia rozbieżności w przerachowywaniu sum posagowych przy wymiarze podatku spadkowego — Ministerstwo Skarbu, reasumując wydane w sprawie powyższej okólniki z dnia 24 października 1929 r. L. D. V. 8736/7 i z dnia 11 grudnia 1929 r. L. D. V. 11316/7, poleca przy przerachowywaniu omawianych sum na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 14.V. 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 213 z r. 1925) przestrzegać ściśle następujących zasad prawnych:

Wszelkie sumy posagowe tak hipotecznie zabezpieczone, jakoteż niezabezpieczone, niezależnie od tego, czy dana suma figuruje w aktywach masy spadkowej, czy też znajduje się w jej stanie biernym, — należy w zasadzie przerachowywać według stopy, przewidzianej w § 30 powołanego rozporządzenia, t. j. w wysokości 60% z tem oczywiście zastrzeżeniem, że przerachowanie takie może ulec modyfikacji, gdyby w czasie późniejszym układ między stronami lub wyrok sądowy unormował dany wypadek w sposób odmienny.

Przerachowanie sum posagowych wedle norm maksymalnych, przewidzianych w punkcie 1 § 33 powołanego rozporządzenia należy stosować wyjątkowo, a mianowicie jedynie do sum posagowych hipotecznie zabezpieczonych i to tylko w wypadkach, kiedy dana nieruchomość została nabyta przez osobę, która spadek pozostawiła, już po obciążeniu tejże nieruchomości sumą posagową.

Naczelnik Wydziału:
(—) *Werner.*

Podatki konsumcyjne.

395.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lipca 1930 r.

L. D. VI. 1541/3/30

w sprawie obniżenia odsetek od kredytowanego podatku spożywczego od cukru.

Do

wszystkich Izb Skarbowych (Wydział IV) i Wydziału Skarbowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach.

Ze względu na obecne ciężkie położenie przemysłu cukrowniczego, wywołane szczególnie niekorzystną konjunkturą dla cukru na rynku światowym, obniża się na prośbę Rady Naczelnej Polskiego Przemysłu Cukrowniczego odsetki od pokredytowanego cukrowniom podatku spożywczego od cukru z dotychczasowej wysokości 6%, ustalonej w punkcie 3 zarządzenia z dnia 15 września 1928 r. L. 3949/3/28 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 28, poz. 325 z 1928 r.), na 2% w stosunku rocznym.

Obniżone odsetki mają być liczone od dnia 1 czerwca 1930 r. cukrowniom oraz wolnym składom cukru, prowadzonym przez cukrownie, a korzystającym z 6 miesięcznego kredytu podatku spożywczego od cukru na podstawie zarządzenia z dnia 4 października 1929 r. L. D. VI. 1961/3/29.

Od kwot podatku spożywczego od cukru, pokredytowanego innym wolnym składom cukru, mają być nadal pobierane odsetki w dotychczasowej wysokości — 6% w stosunku rocznym.

Podając powyższe do wiadomości i zastosowanie się, poleca się zawiadomić o tem zarządy cukrowni, położonych w tamtejszym okręgu, oraz wydać dalsze stosowne zarządzenie do podwładnych władz i organów skarbowych.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

396.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 lipca 1930 r.

L. D. VI. 1944/3/30

w sprawie kredytu podatku od cukru za zabezpieczeniem hipotecznem.

Do

Izb Skarbowych w Grudziądzu, Kielcach, Lublinie, Lwowie, Łodzi, Łucku, Poznaniu, Warszawie Okręgowej i do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Cukrownie, korzystające z kredytu podatku od cukru za zabezpieczeniem hipotecznem, po ostatecznem porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych przystąpiły obecnie do przeszacowania swego majątku nieruchomego przez rzeczoznawców odnośnych Dyrekcyj Robót Publicznych przy urzędach wojewódzkich.

Ponieważ oszacowanie majątku nieruchomego cukrowni może potrwać czas dłuższy i wobec tego cukrownie nie będą w stanie w terminie do 1 września b. r. przedstawić Izbie Skarbowej dokonanego przeszacowania, przeto celem umożliwienia cukrowniom korzystania z kredytu hipotecznego już z początkiem nowego okresu, zezwala się wyjątkowo, aby cukrowniom, które przystąpiły do przeszacowania swego majątku nieruchomego, lecz które przed dniem 1 września b. r. nie będą mogły przedstawić Izbie skarbowej dowodów oszacowania ich majątku, udzielono kredytu podatku od cukru za zabezpieczeniem hipotecznem na nowy okres na podstawie szacunków, przyjętych przy kredytowaniu należności podatku od cukru na okres 1929/30.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *St. Widomski*
Naczelnik Wydziału.

Monopol Spirytusowy.

397.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 czerwca 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zaliczenia poszczególnych miast do II klasy miejscowości pod względem wymiaru akcyzowych opłat patentowych.

Na podstawie załącznika do art. 83 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289) zarządza się co następuje:

§ 1. Wymienione niżej miejscowości zalicza się niniejszem do klasy II dla wymiaru akcyzowych opłat patentowych od zakładów sprzedaży trunków wymienionych w załączniku do art. 83 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289):

Aleksandrowo Ruda Pabjanicka	woj. łódzkie
Płońsk Żychlin	„ warszawskie
Kobryń Dawidgródek	„ poleskie
Dubno Zdołbunowo	„ wołyńskie
Czechowice	„ śląskie
Gdynia	„ pomorskie
Kałusz	„ tarnopolskie
Nowy Targ	„ krakowskie

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 14 lipca 1930 r. Nr. 49, poz. 413).

Przepisy celne.

398.

OBWIESZCZENIE

MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 28 maja 1930 r.

o uzupełnieniu wykazu instytucyj, upoważnionych do wystawiania zaświadczeń przy wywozie masła.

W wykonaniu postanowień uwagi 1 do poz. 259 taryfy celnej (Dz. U. R. P. Nr. 71, z r. 1929,

poz. 538) oraz § 4 rozporządzenia z dnia 20 września 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie masła (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 539) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wykaz instytucyj, upoważnionych do wystawiania zaświadczeń przy wywozie masła, ustalony postanowieniem z dnia 17 października 1929 r. („Monitor Polski" Nr. 247, p. 579 z dnia 25.X. 1929) uzupełnia się przez dodanie nowego punktu następującej treści:

„8. Stacja kontroli mleka Instytutu Rolniczego Politechniki Gdańskiej".

§ 2. Wykaz organizacyj, uprawnionych do wydawania zaświadczeń eksportowych przy wywozie masła ze zwrotem cła, podany w obwieszczeniu z dnia 17 października 1929 r. („Monitor Polski" Nr. 246, p. 574), uzupełnia się przez dodanie w ustępie drugim powołanego obwieszczenia końcowego zdania następującej treści:

„oraz Izba Handlowa w Gdańsku".

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa:
(—) *L. J. Polczyński.*

(Monitor Polski z dnia 18 lipca 1930 r. Nr. 164, poz. 249).

399.

INSTRUKCJA MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 lipca 1930 r.

L. D. IV. 1208/3/30

dla urzędów celnych w sprawie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o statystyce celnej (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350).

Do § 1. Obrót towarów z zagranicą, dokonywany za pośrednictwem składów wolnocłowych i wolnej strefy, podlega specjalnej rejestracji statystycznej wymienionej w § 21. Za składy wolnocłowe uważa się wolne składy celne, przechowujące towary przeznaczone zarówno do użycia wewnątrz kraju, jak i do przewozu przez polski obszar celny (składy tranzytowe).

Do § 2 p. 6. Omyłkowy przywóz może nastąpić n. p. wówczas, gdy w wagonie zbiorowym, przybyłym z zagranicy, między towarami przeznaczonemi dla odbiorców zamieszkałych na polskim obszarze celnym, okaże się również towar, przeznaczony do wyładowania w miejscowości zagranicznej. Taki towar nie podlega zgłoszeniu statystycznemu zarówno przy przywozie jak i przy powrotnym wywozie.

Do § 2 p. 7. Wagon np. węgla, nieodłączony przez omyłkę od składu pociągu wychodzącego zagranicę, nie powinien być zgłaszany statystycznie przy zwrocie z zagranicy.

Do § 2 p. 16. Zgłoszeniu statystycznemu nie podlegają między innemi artykuły spożywcze, lekarstwa i t. p. przedmioty, w które zaopatrują się statki rzeczne i morskie (bez względu na przynależność państwową), o ile od przedmiotów tych nie uiszczono opłat celnych i o ile mają one służyć dla własnych potrzeb statku i jego załogi, a nie stanowią ładunku handlowego.

Do § 2 p. 17. Jako przedmioty służące do utrzymywania w ruchu wagonów kolejowych, wozów, statków, samochodów, motocykli, rowerów i samolotów uważać należy benzynę, smary, węgiel, opony samochodowe i t. p., o ile nie uiszczono od nich opłat celnych i są one przeznaczone do zużycia przy utrzymywaniu w ruchu środków transportowych, na których się znajdują.

Do § 3 p. 2-a. Przy bezpośredniem nadaniu do wywozu zagranicę na jednej z krajowych stacji kolejowych towarów, podlegających zgłoszeniu do odprawy celnej przez graniczną kolejową ajencję celną, zgłoszenie statystyczne składa nadawca, w chwili pierwotnego nadania towaru do wywozu. O ile zaś towar, przeznaczony do wywozu zagranicę, jest nadawany na imię osoby zamieszkałej na polskim obszarze celnym, chociażby do miejscowości pogranicznej (np. W. M. Gdańska), zgłoszenie statystyczne winno być dokonane dopiero przy ostatecznem nadaniu towaru do wywozu.

Do § 5. Za zgłaszającego należy uważać osobę, która w imieniu odbiorcy względnie nadawcy towaru, sporządza zgłoszenie statystyczne lub też udziela urzędowi celnemu danych, potrzebnych do sporządzenia zgłoszenia.

Do § 8. W wypadkach tak zwanego „przewozu łamanego", gdy przy wejściu towaru z zagranicy brak jest cech wskazujących, że towar ten jest tylko przewożony przez polski obszar celny, gdyż w liście przewozowym jako miejsce przeznaczenia tego towaru, jest wymieniona jedna z zagranicznych stacji polskich, i gdy dalsze skierowanie towaru zagranicę uskutecznia odbiorca, wymieniony w liście przewozowym, karta statystyczna wzoru Nr. 9 winna być złożona dopiero w urzędzie celnym, przez który towar występuje zagranicę. Gdy np. do urzędu celnego w Zbąszyniu nadejdzie z Niemiec transport towaru, którego odbiorca według listu przewozowego jest firma XX w Śniatynie, Załuczu, towar ten winien być przekazany do urzędu celnego Śniatyń-Załucze, bez dołączenia zgłoszenia statystycznego, chociaż istnieje domniemanie, że towar będzie następnie przekazany do Rumunji. Kartę statystyczną wzoru Nr. 9 winna wypełnić firma odbiorcza i złożyć ją w urzędzie celnym w Śniatynie Załuczu, w chwili, gdy towar ten zostaje zgłoszony do wywozu do Rumunji.

Do § 9. Przy zgłoszeniu pisemnem — strona zgłaszająca winna dokładnie wypełnić obowiązujące ją rybryki kart statystycznych, zaś urzędy celne wypełniają rubryki dla nich przeznaczone. Przy zgłoszeniu ustnem — urzędy celne całkowicie wypełniają notatki względnie oznajmienia statystyczne.

Do § 11. Urzędy celne (z wyjątkiem ekspozytur) otrzymują karty statystyczne, na podstawie bezpośrednich własnych zamówień w Głównym Urzędzie Statystycznym.

Urzędy celne zamawiają formularze statystyczne na druku według wzoru załącznika Nr. 2 Instrukcji rachunkowo-kasowej z dnia 12. XI. 1922 r. (Dz. U. M. S. Nr. 24/22, poz. 407); przeprowadzają ich zarachowanie w „Księdze druków płatnych" według postanowień §§ 100 i 101 tejże Instrukcji; odbiór formularzy tych potwierdzają na drukach według wzoru Nr. 16 załącznika do § 115 Instrukcji dla Kas Skarbowych (Dz. U. M. S. Nr. 46/21 r.).

W razie stwierdzenia niedokładności przy przyjmowaniu powyższych formularzy sporządzają odpowiedni protokół według wskazań § 20 Instrukcji rachunkowo-kasowej.

Formularze notatek statystycznych zamawiają urzędy celne w Głównym Urzędzie Statystycznym i potwierdzają ich odbiór pismami odręcznemi. Ekspozytury celne otrzymują karty i notatki statystyczne od właściwych urzędów celnych prowadząc obrachunek wewnętrzny w księdze według wzoru Nr. 19, dołączonego do § 12 Instrukcji dla Kas Skarbowych.

Do § 13. Jeżeli dla zgłoszenia statystycznego towarów różnorodnych, wchodzących w skład jednej przesyłki, nie wystarcza jeden formularz statystyczny, mogą być użyte formularze dodatkowe tego samego wzoru, przyczem wszystkie bez wyjątku rybryki dodatkowych formularzy muszą być wypełnione dokładnie, tak jak na formularzu pierwszym.

Przywóz.

Do § 17. Zgłoszenie statystyczne towarów przywożonych do obrotu wewnętrznego czy to wprost z zagranicy, czy też po ich uprzedniem przebywaniu w składach wolnocłowych lub w wolnej strefie, a poddanych zwykłej (nie warunkowej) odprawie celnej, następuje:

1) względem towarów pisemnie zgłaszanych do odprawy celnej — przez wypełnienie i złożenie przez stronę karty statystycznej wzoru Nr. 1,

2) względem towarów ustnie zgłaszanych do odprawy celnej — przez sporządzenie przez urząd celny, dokonywujący rewizji towaru:

a) dla towarów wolnych od opłat celnych— notatki statystycznej wzoru Nr. 10 (o ile nie sporządza się dla tych towarów tryplikatu kwitu celnego),

b) dla towarów podlegających opłatom celnym — oznajmienia statystycznego.

Wywóz.

Dla zgłoszenia statystycznego towarów wywożonych z obrotu wewnętrznego czy to wprost zagranicę, czy też do wolnej strefy, a poddanych zwykłej (nie warunkowej) odprawie celnej:

1) strona zgłaszająca towar do wywozu winna wypełnić kartę statystyczną wzoru Nr. 2, niezależnie od tego czy towary te są odprawione przez urząd celny na podstawie ustnych zgłoszeń czy też deklaracji pisemnych.

Towary wywożone za pośrednictwem poczty winne być zgłaszane przez stronę na kartach statystycznych wzoru Nr. 4, a nie wzoru Nr. 2.

2) dla towarów wywożonych w ruchu podróżnych i w obrocie pogranicznym urząd celny, dokonywujący rewizji towaru, winien sporządzić na podstawie ustnego zgłoszenia strony:

a) dla towarów, wolnych od opłat celnych— notatkę statystyczną wzoru Nr. 11,

b) dla towarów, podlegających opłatom celnym — oznajmienie statystyczne.

Do § 19. Dla zgłoszenia statystycznego towarów, przywożonych wprost z zagranicy, bądź też wchodzących do obrotu wewnętrznego ze składów wolnocłowych lub z wolnej strefy a to w celu ich uszlachetnienia lub reparacji, lub też czasowego przebywania, a zgłaszanych pisemnie do warunkowej odprawy celnej, strona winna wypełnić kartę statystyczną wzoru Nr. 5. Ten sam sposób zgłaszania ma zastosowanie do ptactwa i zwierząt żywych, przywożonych w obrocie warunkowym.

Gdy pośród towarów, przywożonych w ruchu pocztowym i powietrznym (objętych punktami f i l § 23 rozp. Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1930 r. Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 276), znajdują się towary przywożone w celu uszlachetnienia lub reparacji i nie została sporządzona karta wzoru Nr. 5, to urząd celny, dokonywujący warunkowej odprawy celnej winien przesłać dane o tych towarach do Głównego Urzędu Statystycznego, na specjalnych drukach.

Przy powrotnym wywozie wymienionych wyżej towarów — strona winna złożyć kartę statystyczną wzoru Nr. 6, bez względu na to, czy odprawa celna jest dokonywana na podstawie pisemnej deklaracji celnej, czy też na podstawie ustnego zgłoszenia.

Towary, poddawane warunkowej odprawie celnej w ruchu podróżnych i w obrocie pogranicznym, są wolne od obowiązku zgłoszenia statystycznego.

Jeżeli towary przywiezione do polskiego obszaru celnego w obrocie warunkowym pozostają następnie na tym obszarze i są przenoszone do kategorji towarów odprawionych ostatecznie, urzędy celne winne sporządzić specjalną notatkę na te towary.

Do § 20. Dla zgłoszenia statystycznego towarów wywożonych z obrotu wewnętrznego polskiego obszaru celnego czy to wprost zagranicę, czy też do wolnej strefy dla czasowego ich tam przebywania lub też w celu dokonywania uszlachetnienia względnie reparacji, a zgłaszanych pisemnie do warunkowej odprawy celnej, — strona winna wypełnić kartę statystyczną wzoru Nr. 7. Ten sam sposób zgłaszania ma zastosowanie do

ptactwa i zwierząt żywych, wywożonych w obrocie warunkowym.

Gdy pośród towarów wywożonych w ruchu pocztowym i powietrznym (objętych punktami f i 1 § 23 rozporz. Ministra Skarbu z dnia 14. III. 1930 r. o postępowaniu celnem Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 276), znajdują się towary wywożone w celu uszlachetnienia względnie reparacji i nie została dla nich sporządzona karta wzoru Nr. 7, to urząd celny dokonywujący odprawy warunkowej winien przesłać dane o tych towarach do Głównego Urzędu Statystycznego na specjalnych drukach.

Przy powrotnym przywozie wymienionych wyżej towarów po dokonaniu ich uszlachetnienia względnie reperacji, lub też po czasowem ich przebywaniu zagranicą, a poddawanych warunkowej odprawie na podstawie pisemnej deklaracji celnej, jak też powrotny przywóz z zagranicy w obrocie warunkowym ptactwa i zwierząt żywych winien być zgłoszony przez stronę na kartach statystycznych wzoru Nr. 8.

Gdy zaś powrotny przywóz towarów uszlachetnionych względnie zreparowanych następuje w ruchu pocztowym lub powietrznym, to urząd celny, dokonywujący odprawy tych towarów, winien przesłać dane o tych towarach do Głównego Urzędu Statystycznego na specjalnych drukach.

Towary przewożone w ruchu podróżnych i w obrocie pogranicznym, a poddane odprawie celnej warunkowej (czasowej) wolne są od obowiązku zgłoszenia statystycznego.

Do § 21. Przy wejściu towaru na skład wolnocłowy lub do wolnej strefy czy to z zagranicy, czy też z krajowego obrotu wewnętrznego, urząd celny mający dozór nad składem, lub strefą, winien wypełnić notatkę statystyczną wzoru Nr. 12. Ponadto, o ile chodzi o towary wchodzące do składu lub wolnej strefy z krajowego obrotu wewnętrznego strona zgłaszająca winna zadość uczynić wymogom §§ 17 — 20, to znaczy winna wypełnić kartę statystyczną wzoru Nr. 2, 6 lub 7, zależnie od rodzaju odprawy celnej, której towar poddano.

Przy wyjściu towaru ze składu wolnocłowego lub z wolnej strefy, czy to do obrotu wewnętrznego, czy też zagranicę, dozorujący urząd celny wypełnia notatkę statystyczną wzoru Nr. 13. Ponadto dla towarów, wychodzących ze składu wolnocłowego lub wolnej strefy do obrotu wewnętrznego, strona winna wypełniać kartę statystyczną wzoru Nr. 1, 5 lub 8, zależnie od rodzaju odprawy celnej, której towar poddano.

Do § 22. Towary przewożone tranzytem przez polski obszar celny pocztą oraz w ruchu podróżnych wolne są od zgłoszenia statystycznego (§ 2 p. 5).

Do § 28. Przy zgłaszaniu koni, wywożonych zagranicę, niezależnie od wypełnienia przez stronę karty statystycznej wzoru Nr. 2, urząd celny, dokonywujący odprawy, winien kartę tę dodatkowo zaopatrzyć:

a) w trzy ostatnie kartki z dowodów tożsamości zgłaszanych koni, o ile chodzi o konie w wieku powyżej lat 4 (przez dopięcie tych kartek do karty statystycznej), oraz

b) w napis lub stempel „. . . . . szt. koni w wieku powyżej lat 4-ch, ... szt. koni w wieku poniżej 4-ch lat".

Do § 30. Jeżeli zgłoszenie statystyczne dotyczy zewnętrznego lub wewnętrznego opakowania towarów (jako to: skrzyń, beczek, butli, bębnów do kabli i t. p.) przywożonego do polskiego obszaru celnego bądź też wywożonego z tego obszaru, jako towar handlowy, a nie opakowanie (punkt 25 i 26 § 2-go), to obok nazwy takiego opakowania należy zaznaczyć „towar handlowy".

Przy zgłaszaniu towarów, przewożonych tranzytem przez polski obszar celny w transportach składających się z towarów różnorodnych, jako nazwę tych towarów można podać: „towar zbiorowy". W tym razie do karty statystycznej wzoru Nr. 9 każdorazowo winien być dołączony wykaz towarów, wchodzących w skład danego transportu (t. zw. specyfikacja).

Do § 31. Przy klasyfikowaniu towarów według poszczególnych numerów wykazu statystycznego, wskazanem jest posługiwanie się „Skorowidzem Alfabetycznym towarów wymienionych w taryfie celnej oraz w wykazie statystycznym".

Do § 32. Przy zgłaszaniu towarów, przywożonych do polskiego obszaru celnego urzędy celne winne podać pozycję, punkt i literę taryfy celnej przywozowej, zaś przy zgłaszaniu towarów wywożonych — pozycję, punkt i literę taryfy celnej wywozowej. Gdy wywożony towar nie jest objęty wywozową taryfą celną, może być podana pozycja taryfy przywozowej.

Do § 34. Dla zgłoszenia ilości towarów służą dwie rubryki formularzy statystycznych, a to: „Waga towaru" oraz „Inna miara".

W rybryce „Waga towaru" winna być podana waga brutto i netto dla każdego rodzaju zgłaszanego towaru wyrażona w kilogramach. Gdy towar jest bez opakowania, lub gdy niema możności ustalenia wagi netto towarów opakowanych, może być podana jedna z tych wag (brutto lub netto), przez wpisanie jej do właściwej działki omawianej rubryki. O ile ustalenie wagi lub też ilości na podstawie dokumentów celnych, handlowych, względnie kolejowych jest niemożliwe — wagę lub ilość ustala urząd celny, w porozumieniu ze stroną.

Waga towaru winna być warażona w kilogramach i gramach przy zgłaszaniu:

1) złota, srebra i platyny, jak też wyrobów z tych metali,
2) kamieni szlachetnych (brylantów, djamentów, rubinów, szafirów, szmaragdów) oraz pereł prawdziwych,
3) wszelkich towarów przywożonych i wywożonych za pośrednictwem poczty.

W rybryce „Inna miara" wpisuje się miarę inną, aniżeli wagowa, właściwą dla danego towaru (handlowa), z wyraźnem zaznaczeniem jej rodzaju (np. dla jaj — ilość skrzyń lub półskrzyń;

dla płynów ilość litrów; dla zwierząt — ilość sztuk; dla statków — ilość tonn rejestrowych).

Następujące towary podlegają zgłoszeniu w jednostkach innej miary bez uwzględnienia wagi lub też w obu tych miarach łącznie.

Pozycja taryfy celnej	Nr. statyst.	Nazwa towaru	Rodzaj żądanej miary
27	280—286	Arak, rum, wódki wszelkie, spirytus, likiery i nalewki	waga oraz ilość litrów
28	287—290	Wina winogronowe, owocowe i jagodowe	waga oraz ilość litrów
29	291—296	Miód, porter i piwo	waga oraz ilość litrów
39/1a	234	Jaja spożywcze	waga oraz ilość skrzyń lub półskrzyń
40/10	450	Pszczoły	waga oraz ilość ulów względnie rojów
167	2800—2992	Kompletne maszyny i aparaty	waga oraz ilość sztuk
169/6	4318	Mikroskopy	waga oraz ilość sztuk
169/7abc	4320 i 4321	Aparaty fotograficzne i kinematograficzne	waga oraz ilość sztuk
169/9a	4360 i 4361	Maszyny do pisania i liczenia	waga oraz ilość sztuk
169/29a	3148	Radjoaparaty zestawione	waga oraz ilość sztuk
171/1, 2, 3, 6, 7	3200—3217	Zegary, zegarki i ich mechanizmy	waga oraz ilość sztuk waga oraz ilość sztuk
172/1, 2, 3, 4	3300—3314	Instrumenty muzyczne	waga oraz ilość sztuk
173	3500—3525 3560—3562	Wozy, wózki, sanie, kołowce, samochody i samoloty	waga oraz ilość sztuk
174	3230—3548	Wagony	waga oraz ilość sztuk
175	3550—3559	Statki do żeglugi morskiej i rzecznej	ilość sztuk oraz ilość tonn rejestrowych
210	4185—4198	Czapki, kapelusze oraz krążki, stożki, leje i t. p. do wyrobu kapeluszy	waga oraz ilość sztuk
211	4200—4207	Parasole, parasolki i laski z parasolami	waga oraz ilość sztuk
216/2	4366	Obsadki do napełniania (wieczne pióra)	waga oraz ilość sztuk

Do § 35. Rubryka „Wartość towaru loco granica celna" na kartach statystycznych wzoru Nr. 2 — może pozostawać niewypełniona tylko w wypadkach przewidzianych w §§ 38 i 76.

Do § 36. Jako krajową cenę giełdową lub rynkową należy uważać cenę, ustaloną dla danego towaru przez krajowe giełdy towarowe oraz przez większe przedsiębiorstwa handlowo-przemysłowe (jak izby, związki, spółdzielnie, hurtownie i t. p.).

Nie należy posługiwać się cenami detalicznemi danej miejscowości.

Do § 44. Przy zgłaszaniu towarów wywożonych zagranicę, graniczne urzędy celne, przez które towary występują zagranicę, potwierdzają te wystąpienie przez wyciśnięcie na kartach statystycznych pieczęci urzędowej, niezależnie od tego czy odprawa celna towarów zgłoszonych na tych kartach, została dokonana w granicznym urzędzie celnym, czy też w urzędzie wewnętrznym.

Do § 46. Na kartach statystycznych wzoru Nr. 1, dotyczących towarów przywożonych do polskiego obszaru celnego w obrocie wolnym, strona winna uwidocznić fakturową wartość towaru, z wyraźnem oznaczeniem waluty, na którą opiewa faktura (bez przeliczenia na złote) oraz z zaznaczeniem, czy wartość została umówiona loco miejsce wysłania (zagranica), czy loco granica celna, czy też franco odbiorca w kraju. Nazwa waluty winna być oznaczona w sposób wyraźny, usuwający wątpliwość przy jej odczytywaniu (np. fr. fr. — franki francuskie; fr. szw. — franki szwajcarskie; $ — dolary Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej; Szyl. aust. — szylingi austryjackie i t. d.).

Sposób, w jaki umówiona wartość towaru została uwidoczniona w fakturze, (czy loco wysyłający, loco granica celna czy też franco odbiorca) winien być zaznaczony przez skreślenie zbędnych określeń w odpowiedniej rubryce formularza.

Wartość fakturowa winna być podana dla każdego zgłaszanego towaru przez wpisanie jej w rybryce 17 karty wzoru Nr. 1, w wierszu, odpowiadającym kolejności wpisania nazwy towaru na tejże karcie.

Gdy w fakturze jest podana wartość wspólna dla kilku zgłaszanych towarów (np. dla maszyny

i narzędzi należących do tej maszyny) — należy podać tylko tę wartość z zaznaczeniem — „wartość wspólna".

Przy fakturach, do których zostały wliczone krajowe opłaty celne, obok wartości poszczególnych towarów w rubryce 17 należy zaznaczyć „z cłem". Przy braku faktury strona pozostawia rubrykę 17 bez wypełnienia, zaś urzędnik celny, dokonywujący sprawdzenia danej karty statystycznej, wpisuje słowo „brak".

Powyższe wskazówki mają zastosowanie również przy wypełnianiu kart statystycznych wzoru Nr. 5.

Do § 48. Opłacie statystycznej podlegają wszystkie towary, niewyszczególnione w § 54, bez względu na to, czy podlegają opłatom celnym, czy też są od tych opłat wolne. Urzędy celne nie mogą przyjmować od stron zgłoszeń statystycznych, na których byłyby nalepione znaczki ze śladami odklejania ich od innych zgłoszeń. Niedopuszczalne jest również posługiwanie się przy uiszczaniu opłaty statystycznej znaczkami stemplowemi lub też pocztowemi, chociażby nominalna wartość tych ostatnich odpowiadała wymaganej wysokości opłaty satystycznej. Gdy zachodzi potrzeba przepisania źle wypełnionego lub niewłaściwego formularza statystycznego, na którym są już nalepione znaczki statystyczne, należy formularz ten anulować przez przekreślenie czerwonym atramentem, zaopatrzyć go napisem „anulowane", oraz dołączyć w sposób trwały do właściwego, nowosporządzonego formularza, zaliczając opłatę statystyczną, uiszczoną na formularzu anulowanym.

Do § 52. Przy zamawianiu i zarachowaniu znaczków statystycznych mają zastosowanie przepisy zawarte w § 11, dotyczące sposobu zamawiania i zarachowania kart statystycznych.

Do § 53. Ze względu na różną wysokość opłat statystycznych od towarów przewożonych drogą morską lub inną drogą (np. koleją) należy przy wymiarze opłaty statystycznej przedewszyskiem brać pod uwagę drogę, którą towar został przywieziony do polskiego obszaru celnego, względnie drogę, którą towar ma wyjść z tego obszaru zagranicę.

Przy towarach, przywożonych i wywożonych drogą morską (przez porty Gdyni lub Gdańska), należy stosować stawki wymienione w punktach I, V, względnie VI, zaś przy towarach przywożonych do polskiego obszaru celnego względnie wywożonych z tego obszaru drogą inną niż morską (kolejami, samochodami, statkami rzecznemi, samolotami i t. p.), należy stosować punktu II, III, IV wzgl. V niniejszego paragrafu.

Do § 57. Po dokonaniu czynności przewidzianych w tym paragrafie oraz po stwierdzeniu, że znaczki statystyczne, któremi została uiszczona opłata statystyczna, nie były jeszcze używane i że są nalepione w sposób trwały, funkcjonarjusz publicznego zakładu przewozowego będzie je kasował przez wciśnięcie na każdym znaczku pieczęci zakładu przewozowego w ten sposób, by część pieczęci znajdowała się na znaczku, część za poza nim, na formularzu zgłoszenia.

Do § 59. Gdy do granicznego urzędu celnego nadejdzie towar bez karty statystycznej wzoru Nr. 2, względnie gdy karta statystyczna, dotycząca tego towaru, jest wypełniona niedokładnie, ajencja celna winna z urzędu sporządzić nową kartę statystyczną i dołączyć do niej kartę pierwotną sporządzoną przez nadawcę.

W nowosporządzonej karcie winno być zaznaczone imię, nazwisko i adres osoby zgłaszającej towar do wywozu, oraz nazwę stacji, na której towar załadowano do transportu. Karty nowosporządzone wolne są od opłaty statystycznej, o ile opłata była uiszczona na karcie sporządzonej przez nadawcę towaru. Należy tylko zaznaczyć (w miejscu przeznaczonem dla nalepiania znaczków) „opłatę statystyczną w wysokości . . . . zł . . . . gr. uiszczono na karcie wypełnionej przez nadawcę towaru".

Tego rodzaju kartę statystyczną, sporządzoną przez ajencję celną, ma ajencja zaopatrzyć napisem względnie stemplem „Sporządzono z urzędu z powodu braku karty przy liście przewozowym" i przekazać ją urzędowi celnemu dla przesłania do Głównego Urzędu Statystycznego. Kartę sporządzoną przez nadawcę towaru, w tym stanie w jakim ona nadeszła do granicznego urzędu celnego, urząd celny dołączy do akt sprawy postępowania karnego.

Do § 66. Każdy urząd celny, przed zakończeniem czynności związanych z odprawą celną, winien jest sprawdzić czy dla towarów, nieobjętych § 2, zostało sporządzone zgłoszenie statystyczne (karta, notatka lub oznajmienie statystyczne).

Do § 67. Przy pzyjmowaniu zgłoszeń statystycznych od stron, (jak też i przy ich sporządzaniu) urzędy celne winne zwracać uwagę, by zgłoszenia te były dokonane na formularzach właściwych dla danego kierunku i obrotu (§ 17—22), by wszystkie rubryki, znajdujące się na tych formularzach, były wypełnione dokładnie, wyraźnie i zgodnie z rzeczywistością, oraz by zgłoszenia te były zaopatrzone opłatą statystyczną w wysokości wskazanej w § 53. Po stwierdzeniu, że opłata statystyczna została uiszczona przez trwałe nalepienie na formularzu znaczków statystycznych i upewnieniu się, że znaczki te nie były używane, urzędnik celny winien je skasować przez wyciśnięcie na znaczkach pieczęci urzędowej w ten sposób, by część pieczęci znajdowała się na znaczkach, część zaś poza niemi na formularzu zgłoszenia (o ile znaczki te nie zostały uprzednio skasowane przez przedsiębiorstwa przewozu np. urzędy kolejowe). Inny sposób kasowania znaczków, np. zapomocą przekreślenia, jest niedopuszczalny.

Jeżeli dla jednego towaru sporządzono z jakichkolwiek powodów kilka zgłoszeń na jednakowych czy też różnych formularzach statystycznych (np. w przypadkach potrzeby przepisania źle wypełnionego zgłoszenia, lub zgłoszenia wypełnionego na formularzu unieważnionym względnie niewłaściwym, lub też w przypadkach sporządzenia przez urząd celny oznajmienia statystycznego dla towarów, dla których strona wypeł-

niła kartę statystyczną — § 17, wywóz, 1) to formularze niedokładnie lub niewłaściwie wypełnione względnie zbędne winne być anulowane przez ich przekreślenie czerwonym atramentem, zaopatrzone napisem „anulowane" i dołączone w sposób trwały do zgłoszenia właściwego, dotyczącego danego towaru.

Do § 68. Pozycja taryfy celnej winna być podana tak, jak to jest wskazane w § 32. Suma cła pobranego w przywozie winna być podana bez akcydencji, opłaty manipulacyjnej, podatków wewnętrznych i t. p. opłat dodatkowych, bez względu na to, czy cło uiszcza się w gotówce, czy też zostało zakredytowane.

Gdy przywozowe zgłoszenie statystyczne dotyczy towarów, taryfowo wolnych lub też zwolnionych od cła, w rubryce „cło" należy zaznaczyć: „bez cła" względnie „zwolniony". Zwrotu cła w rubryce tej uwidaczniać nie należy.

Rubryka „cło pobrane", na zgłoszeniach dotyczących towarów wywożonych zagranicę, winna być wypełniona w sposób wskazany dla zgłoszeń przywozowych, o ile towar wywożony objęty jest taryfą wywozową.

W rubryce „Nazwa i pozycja rejestru celnego" winna być uwidoczniona pozycja, pod którą towar został zapisany w rejestrze celnym, nazwa tego rejestru, data sprawdzenia zgłoszenia statystycznego, podpis urzędnika celnego, dokonywującego tego sprawdzenia oraz pieczęć urzędu, w którym dokonano rewizji celnej towaru.

Na zgłoszeniach, dotyczących towarów, od których uiszczono opłaty celne — należy podać pozycję rejestru opłat celnych, zaś na zgłoszeniach towarów wolnych lub zwolnionych od tych opłat należy podać pozycję tego rejestru, do którego towar został zapisany (przywozu, wywozu, przekazowego). O ile chodzi o towary wywozowe, wolne od cła, niepodlegające rejestracji celnej, w kartach statystycznych oznacza się numer odnośnego kolejowego wykazu zdawczego (§ 84 Instrukcji kolejowo-celnej).

Gdy przywieziony z zagranicy towar poddaje się rewizji celnej w jednym urzędzie celnym, a przesyła się go do innego urzędu celnego celem pobrania należności celnych, wszystkie czynności dotyczące sprawdzenia zgłoszenia statystycznego (§ 67 i 68) przeprowadza urząd rewidujący, stwierdzając zarazem fakt sprawdzenia. Urząd celny zaś, pobierający należności celne, uwidocznia tylko na karcie pozycję rejestru opłat celnych i wyciska pieczęć urzędową, obok pieczęci urzędu pierwotnej odprawy. To samo ma zastosowanie do towarów wywozowych, odprawianych do wywozu przez wewnętrzne urzędy celne.

Rubrykę „Nazwa i pozycja rejestru celnego" wypełnia się w sposób wyżej wskazany również wypełnia się w sposób wyżej wskazany również na dodatkowych formularzach statystycznych (§ 13).

Do § 69. W wypadkach t. zw. przewozu (tranzytu) łamanego, przewidzianego w § 8, w rubryce 11 karty statystycznej wzoru Nr. 9, urząd wyjściowy między innemi wypisuje czerwonym atramentem nazwę urzędu celnego wejściowego oraz zaopatrzy tę rubrykę dodatkowym podpisem urzędnika, sprawdzającego dokładność wypełnienia karty.

Do § 70. Przy wypełnianiu notatek wzoru Nr. 12 i 13 mają zastosowanie wskazówki zawarte w § 21.

Do § 71. Zgłoszenia statystyczne, dotyczące przywozu towarów, przesyłają do Głównego Urzędu Statystycznego te urzędy celne, które dokonały ostatecznej odprawy celnej i wydania towaru stronie.

Zgłoszenia, dotyczące towarów wywiezionych, przesyłają do Głównego Urzędu Statystycznego tylko urzędy graniczne, przez które towary te wyszły z obrotu wewnętrznego polskiego obszaru celnego, z wyjątkiem zgłoszeń dotyczących towarów, wywożonych za pośrednictwem poczty i w ruchu lotniczym.

Zgołszenie, dotyczące tych ostatnich towarów, przesyłają do Głównego Urzędu Statystycznego te urzędy celne, które dokonały ostatecznej odprawy celnej.

Zgłoszenia, dotyczące przewozu (tranzytu), przesyłają urzędy wyjściowe. Zgłoszenia statystyczne, dotyczące towarów z obrotu składów wolnocłowych i wolnej strefy przesyłają do Głównego Urzędu Statystycznego urzędy celne, sprawujące dozór nad składami wolnocłowemi i nad wolną strefą.

Zgłoszenia, dotyczące towarów, poddanych rewizji celnej w jednym urzędzie a przesłanych następnie do innego urzędu celnego dla pobrania należności, winne być przyjęte od strony przez urząd, dokonywujący rewizji tych towarów i po dokonaniu czynności wskazanych w § 68, przesłane wraz z listą przekazową B. do urzędu, w którym ma nastąpić pobranie należności celnych, a urząd ten prześle te zgłoszenia do Głównego Urzędu Statystycznego.

Zgłoszenie, dotyczące towarów przeznaczonych do wywozu, a poddanych odprawie celnej w jednym z wewnętrznych urzędów celnych, winne być przyjęte od strony przez urząd, dokonywujący rewizji i po dokonaniu czynności wskazanych w § 68, przesłane wraz z listą przekazową B. do urzędu granicznego, przez który towar ma wystąpić zagranicę. Graniczny urząd celny przesyła zgłoszenia te do Głównego Urzędu Statystycznego. Zgłoszenia zaś, dotyczące bezpośredniego przewozu towarów przez polski obszar celny, winne być przyjęte od strony przez urząd celny wejściowy i po dokonaniu czynności, wskazanych w § 69, przesłane wraz z listą przekazową do urzędu wyjściowego, który zgłoszenia te prześle do Głównego Urzędu Statystycznego.

Zgłoszenia statystyczne przesyła się do Głównego Urzędu Statystycznego przy wykazie wyszczególniającym dane niżej przytoczone. Wykaz winien być sporządzony w 2-ch egzemplarzach zapomocą papieru indygowego, przyczem drugi egzemplarz pozostaje w aktach urzędu. W wykazie należy uwidocznić:

1) nazwę urzędu wysyłającego zgłoszenia,
2) Nr. kolejny przesyłki zawierającej zgłoszenia bieżące,

3) okres, którego przesyłane zgłoszenia dotyczą (dzień lub dekadę miesiąca),
4) ilość kart poszczególnych zgłoszeń (właściwych a nie anulowanych),
5) nazwę i pozycję rejestru celnego (pozycje od — do),
6) ogólną ilość przesłanych zgłoszeń,
7) datę sporządzenia wykazu,
8) podpis kierownika urzędu.

Kolejność numeracji przesyłek (punkt 2) prowadzi się w ciągu całego roku kalendarzowego, przyczem każdy dzień względnie dekada wysłania posiada kolejny numer. O ile zaś w jednym dniu lub dekadzie nadaje się kilka przesyłek ze zgłoszeniami statystycznemi z okresu sprawozdawczego, to numer kolejny danego dnia (lub dekady) winien być wyrażony ułamkiem, którego licznikiem będzie Nr. kolejny danego dnia lub dekady — mianownikiem zaś — numeracja porządkowa przesyłek odnoszących się do danego numeru kolejnego. N. p. Nr. 36/VI oznacza, że przesyłka zawiera szóstą paczkę do Nr. kolejnego 36. Formularze zgłoszeń anulowane, jak również kartki z dowodów tożsamości koni wywożonych zagranicę, winne być uwidocznione w uwagach wykazu, przesyłanego do Głównego Urzędu Statystycznego bez wliczania ich do ilości zgłoszeń.

Jeżeli zgłoszenia z jednego okresu sprawozdawczego są przesyłane w kilku przesyłkach pocztowych — to wykazy winny być sporządzane w sposób wyżej wskazany dla każdej takiej przesyłki oddzielnie.

Zgłoszenia statystyczne, zebrane z całego okresu sprawozdawczego wraz z wykazem sporządzonym w powyższy sposób, winny być przesłane pocztową przesyłką poleconą do Głównego Urzędu Statystycznego w opakowaniu trwałem, zapobiegającem zaginięciu części zgłoszeń podczas ich przewozu Na zewnętrznej stronie opakowania, oprócz adresu (Wydział Statystyki Handlu Zagranicznego i Komunikacji Głównego Urzędu Statystycznego w Warszawie Al. Jerozolimskie 32) winna być uwidoczniona nazwa urzędu wysyłającego, Nr. kolejny przesyłki oraz ogólna wymieniona w wykazie ilość przesyłanych zgłoszeń.

Gdyby w okresie sprawozdawczym nie dokonywano odprawy towarów i nie było zgłoszeń statystycznych, urząd celny zawiadamia o tem Główny Urząd Statystyczny pismem odręcznem w terminie, w którym obowiązany był wysłać zgłoszenia.

Ustala się następujące terminy przesyłania zgłoszeń do Głównego Urzędu Statystycznego dla poszczególnych urzędów:

Codziennie: dla urzędów celnych — Grajewo, Lublin, Łódź, Sosnowiec, Warszawa, Zdołbunowo, Bydgoszcz, Chojnice, Drawski Młyn, Gdynia, Leszno, Miasteczko, Poznań, Rawicz, Strzebielino, Tczew, Toruń, Zbąszyń, Zduny, Raczki, Stołpce, Turmont, Wilno, Bielsko, Bytom-Dworzec G., Bytom-Dąbrowa, Chałupki, Chebzie, Chorzów, Cieszyn, Goleszów, Katowice, Lubliniec, Łagiewniki Śl. (szyb Reden), Sośnica, Sumina, Wolfgangsweiche, Zabrze, Zebrzydowice, Kraków, Lwów, Ławoczne, Muszyna, Oświęcim, Przemyśl, Śniatyn - Załucze, Stanisławów, Tarnów, Zwardoń, Bahnhof Leegetor, Freibezirk-Neufahrwasser, Hafenkanal, Hauptbanhof, Holm, Kaisenhafen, Kalthof, Langfuhr, Post, Schäferei, Simonsdorf, Tiegenhof, Weichselmünde, Weichselbanhnhof, Zoppot.

Wszystkie inne urzędy celne, prócz wymienionych wyżej, winny wysyłać zgłoszenia statystyczne do Głównego Urzędu Statystycznego dekadami w terminach następujących:

1-go każdego miesiąca za okres czasu od 21-go po dzień ostatni poprzedniego miesiąca,

11-go każdego miesiąca za okres czasu od 1-go do 10-go danego miesiąca,

21-go każdego miesiąca za okres czasu od 11-go do 20-go danego miesiąca.

Do § 72. Gdy strona zgłaszająca: a) nie złożyła w terminie właściwym zgłoszenia statystycznego, względnie b) gdy złożone przez stronę zgłoszenie jest wypełnione niezgodnie z przepisami, lub też c) gdy strona uchyliła się od uiszczenia opłaty statystycznej w wysokości właściwej dla danej ilości towaru, to przeciw stronie tej należy wdrożyć postępowanie karne. Do akt sprawy winne być dołączone karty statystyczne, wypełnione bezpośrednio przez stronę zgłaszającą, bez czynienia na nich jakichkolwiek poprawek lub uzupełnień. W wypadkach, wyszczególnionych w p. b) oraz w wypadkach nasuwających urzędowi celnemu jakiekolwiekbądź wątpliwości, akta sprawy należy przesłać Głównemu Urzędowi Statystycznemu do zaopinjowania przed zakończeniem postępowania karnego.

Do § 75. A. Główny Urząd Statystyczny porozumiewa się bezpośrednio z urzędami celnemi, kolejowemi i pocztowemi w sprawach, związanych ze statystyką celną, bądź w drodze pisemnej, bądź też przez osoby posiadające odpowiednie zlecenie służbowe. Urzędy celne, pocztowe i kolejowe winny wykonywać polecenia Głównego Urzędu Statystycznego, wydane w sprawach związanych ze statystyką celną oraz przesyłać swoje sprawozdania bezpośrednio do Głównego Urzędu Statystycznego.

Do § 75. B. Zgłoszenia statystyczne, posiadające z jakichkolwiek powodów braki lub niedokładności w wypełnieniu, będą przez Główny Urząd Statystyczny zwracane urzędowi, który je przyjął od strony zgłaszającej; urząd ten winien uzupełnić braki (na podstawie odnośnych deklaracji celnych, dokumentów handlowych, względnie kolejowych lub też na podstawie dodatkowych wyjaśnień strony) i zwrócić je Głównemu Urzędowi Statystycznemu w terminie dni 5-ciu od daty ich otrzymania (oddzielnie od zgłoszeń za okres bieżący).

Dodatkowe obowiązki urzędów pocztowo-celnych.

A. Do zgłoszeń statystycznych (oznajmień), sporządzonych w wyniku powtórnej rewizji towarów, przywożonych pocztą, winny być dołączane w sposób trwały zgłoszenia pierwotne, po uprzedniem ich anulowaniu w sposób wskazany w § 67.

Gdy zgłoszenia sporządzone na podstawie pierwszej rewizji zostały już wysłane do Głównego Urzędu Statystycznego, w wyniku zaś powtórnej rewizji sporządzono nowe zgłoszenie statystyczne, należy dane zawarte w zgłoszeniach pier-

wotnych wpisać na podstawie wyniku pierwotnej rewizji do „Wykazu oznajmień statystycznych, przesłanych do Głównego Urzędu Statystycznego, dotyczących towarów poddanych powtórnej rewizji celnej".

B. Jeżeli towary, przywiezione pocztą, z jakichkolwiek powodów występują z powrotem zagranicę przed podjęciem ich przez stronę i gdy zgłoszenia, dotyczące tych towarów, zostały już przesłane do Głównego Urzędu Statystycznego, to urząd celny, dokonywujący ich rewizji winien treść ostatniego „wyniku rewizji" wpisać do „Wykazu oznajmień statystycznych, przesłanych do Głównego Urzędu Statystycznego, dotyczących towarów zwróconych zagranicę".

Wykazy przewidziane pod A i B należy przesyłać do Głównego Urzędu Statytstycznego co 10 dni.

Kierownik Departamentu:
(—) *B. Dębicki.*

400.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 lipa 1930 r.

L. D. IV. 1152/3/30

w sprawie uchylenia niektórych rozporządzeń związanych z przewozem kolejowych przesyłek celnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku, oraz wszystkich Urzędów Celnych.

W związku z ogłoszeniem zarządzenia Ministrów Skarbu oraz Komunikacji z dnia 22 maja 1930 r. w sprawie Instrukcji kolejowo-celnej (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 17/1930 r., poz. 326) Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że z chwilą wejścia w życie wymienionej Instrukcji ustaje stosowanie postanowień następujących rozporządzeń:

Okólnika L. DC/4327/II/20 z dn. 17 maja 1920 roku w sprawie list przekazowych — Dz. Urz. M. Sk. Nr. 19/1920 r. p. 286.

Okólnika L. DC/9027/II/22 z d. 30 listopada 1922 r. w sprawie przekazywania przesyłek zbiorowych — Dz. Urz. M. Sk. Nr. 29/1922 r. p. 570.

Okólnika L. DC/15/II/23 z dn. 12 stycznia 1923 r. w sprawie zwalniania od cła części wagonów wypożyczonych zagranicą — Dz. Urz. M. Sk. Nr. 2/1923 r. p. 49.

Okólnika L. DC/1493/II/23 z dn. 16 marca 1923 r. w sprawie wagonów wypożyczonych zagranicą przez M-stwo Kolei — Dz. Urz. M. Sk. Nr. 6/1923 r. p. 136.

Okólnika L. DC/1005/II/24 z dn. 18 lutego 1924 r. w sprawie opon wagonowych — Dz. Urz. M. Sk. Nr. 6/1924 r. p. 197.

Okólnika L. DC/3419/II/24 z dn. 23 czerwca 1924 r. w sprawie przedmiotów znalezionych w obrębie stacyj granicznych — Dz. Urz. M. Sk. Nr. 18/1924 r. p. 417.

Okólnika L. DC/4776/II/24 z dn. 30 czerwca 1924 r. w sprawie obliczania należności celnych za niedostarczone przez kolej urzędom celnym przesyłki celne według wagi surowej przesyłek — Dz. Urz. M. Sk. Nr. 19/1924 r. p. 430.

Okólnika L. DC/1263/II/25 z dn. 18 lutego 1925 r. w sprawie przekazywania towarów bez pokrycia oponami — Dz. Urz. M. Sk. Nr. 8/1925 r. p. 177.

Okólnika L. DC/4378/II/27 z dn. 20 czerwca 1927 r. w sprawie próżnych wagonów prywatnych — Dz. Urz. M. Sk. Nr. 19/1927 r. p. 222.

Rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 30 czerwca 1927 r. w sprawie przeładowania wagonów z przesyłkami celnemi pod dozorem urzędników Kontroli Skarbowej — Dz. Urz. M. Sk. Nr. 21/1927 roku p. 235.

Okólnika L. DC/6007/II/27 z dn. 30 sierpnia 1927 r. w sprawie zwalniania od cła części wagonów — Dz. Urz. M. Sk. Nr. 26/1927 r. p. 284.

Kierownik Departamentu:
(—) *B. Dębicki.*

Przepisy rachunkowo-kasowe.

401.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lipca 1930 r.

L. D. VII. 1212/2/30

w sprawie otwarcia konta czekowego w P. K. O. dla pomocniczej Kasy Skarbowej w Dębicy.

— — — — — — — —

Odpis.

Do

Izby Skarbowej w Krakowie.

Dla pomocniczej Kasy Skarbowej w Dębicy otworzyła Pocztowa Kasa Oszczędności w Warszawie konto czekowe oznaczone numerem 38034 (trzydzieści osiem tysięcy trzydzieści cztery).

w. z. Dyrektora Departamentu:
(—) *J. Brzuza*
Naczelnik Wydziału.

— — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 1212/2/30.

Warszawa, dnia 8 lipca 1930 r.

OKÓLNIK Nr. 65.

Wszystkim Izbom Skarbowym (oprócz Krakowskiej) i Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach

do wiadomości.

w. z. Dyrektora Departamentu:
(—) *J. Brzuza*
Naczelnik Wydziału.

Renty inwalidzkie.

402.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH, MINISTRA SKARBU I MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 12 maja 1930 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie kapitalizacji rent inwalidów wojennych.

Na podstawie art. 29 i 58 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195) zmienionej ustawami — z dnia 4 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 608), z dnia 12 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 233), z dnia 3 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 209), rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 475) i z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 798) oraz ustawą z dnia 7 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 229) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wojskowych z dnia 13 lipca 1927 r. w sprawie kapitalizacji rent inwalidów wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 596) w brzmieniu nadanem rozporządzeniem Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu, Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Spraw Zagranicznych i Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 lipca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 429) wprowadza się następujące zmiany:

1. W § 6 skreśla się wyrazy: „a w Warszawie do Komisarza Rządu".

2. W § 7 p. e skreśla się wyrazy: „względnie w Warszawie Komisarza Rządu".

3. § 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Powiatowa władza administracji ogólnej:

a) stwierdza, czy petent jest pełnoletni lub czy nie przekroczył 55 lat życia, czy daje gwarancję celowego użycia skapitalizowanej renty, oraz czy nie zachodzą warunki wpływające na zmniejszenie renty w myśl art. 33, 47 i 48 ustawy z dnia 18 marca 1921 r.,

b) powoduje zbadanie długowieczności i stanu zdrowia petenta przez komisję lekarską dla spraw kapitalizacji rent inwalidów wojennych i stwierdza, czy posiada on prawo do renty czasowej lub na stałe, poczem

c) przesyła wojewódzkiej władzy administracji ogólnej (Komisarjatowi Rządu m. st. Warszawy) podanie wraz z orzeczeniem komisji lekarskiej dla spraw kapitalizacji rent, opinją i wnioskiem.

O ile powiatowa władza administracji ogólnej nie posiada referatu spraw inwalidów wojennych — kieruje petenta do właściwej ze względu na jego miejsce zamieszkania powiatowej władzy administracji ogólnej, posiadającej taki referat, w celu stwierdzenia okoliczności wymienionych w niniejszym paragrafie pod b)".

4. § 9 otrzymuje brzmienie: Komisje lekarskie dla spraw kapitalizacji rent inwalidów wojennych urzędują przy referatach spraw inwalidów wojennych powiatowej władzy administracji ogólnej, powołanych do życia zarządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 lipca 1929 r. (Monitor Polski Nr. 174, poz. 435). W skład komisij lekarskiej dla spraw kapitalizacji rent wchodzi: a) lekarz — referent referatu spraw inwalidów wojennych, b) lekarz wyznaczony przez powiatową władzę administracji ogólnej, posiadającą referat spraw inwalidów wojennych, c) delegat urzędu skarbowego.

Komisja ta określa przypuszczalną długowieczność inwalidy wojennego i stwierdza, czy skapitalizowaniu renty nie stoi na przeszkodzie stan zdrowia inwalidy."

5. W § 12 skreśla się: „a w Warszawie Komisarz Rządu na m. st. Warszawę", nadto dodaje się drugi ustęp w brzmieniu:

„Skapitalizowanie renty należy zaznaczyć w ewidencji inwalidów, prowadzonej przez referat spraw inwalidów wojennych właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *A. Prystor.*

(Dz. U. R. P. z dnia 16 lipca 1930 r. Nr. 50, poz. 422).

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

403.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 czerwca 1930 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych.

Na podstawie art. 11 i 17 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. W załączniku Nr. 6 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach

państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 631) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 994), z dnia 3 czerwca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 470), z dnia 17 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 189) oraz z dnia 4 lipca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 437) wprowadza się następujące zmiany:

I. W dziale „Centrala" w kolumnie „I kategorja. Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane" skreśla się stanowiska: „Dyrektor Państwowego Monopolu Tytoniowego" i „Zastępca Dyrektora Państwowego Monopolu Tytoniowego", a natomiast na ich miejsce bez zmian odpowiadających im w kolumnie „Stopień służbowy" stopni służbowych, wstawia się stanowiska: „Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego" i „Zastępca Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego".

II. W dziale „Władze, urzędy i instytucje podległe":

1) w kolumnie „I kategorja. Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane":

a) po stanowisku „Prezes Izby Skarbowej" dodaje się stanowisko „Naczelnik Wydziału Skarbowego w Śląskim Urzędzie Wojewódzkim", któremu w kolumnie „Stopień służbowy" odpowiada stopień „IV";

b) po stanowisku „Naczelny Inspektor Ceł" dodaje się stanowisko „Radca Finansowy przy Ambasadzie względnie Poselstwie Rzeczypospolitej Polskiej", któremu w kolumnie „Stopień służbowy" odpowiada stopień „VI — V — IV".

2) W kolumnie „II kategorja. Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane" skreśla się stanowisko „Naczelnik wydziału rachunkowo-kasowego".

3) W kolumnie „III kategorja. Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane. Stopień służbowy„ przy stanowisku „Rewident kontroli skarbowej" dotychczasowe stopnie „XII — XI" zastępuje się stopniami „XI — X — IX".

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *W. Sławek.*

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 16 lipca 1930 r. Nr. 50, poz. 417).

404.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 czerwca 1930 r.

L. D. VII. 1583/1/30

w sprawie umundurowania urzędników Kontroli Skarbowej.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego Wydział Skarbowy w Katowicach.

W związku z postanowieniem § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1930 r. o umundurowaniu urzędników kontroli skarbowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 247) Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

Urzędnicy kontroli skarbowej posiadający mundur wedle dawnego wzoru wprowadzonego rozporządzeniem z dnia 27 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 966) mogą używać go nie dłużej, niż do dnia 1 maja 1931 r. Natomiast urzędnicy nieposiadający takiego munduru, obowiązani są zaopatrzyć się w mundur odpowiadający postanowieniom § 1 na wstępie powołanego rozporządzenia najpóźniej do dnia 1 października 1930 r.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *St. Widomski.*
Naczelnik Wydziału:

405.

RUCH SŁUŻBOWY
w Ministerstwie Skarbu.

Pan Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 4 lipca 1930 roku zamianował Naczelnika Wydziału w V st. sł. inż. **Władysława Danielewicza** — Naczelnikiem Wydziału w IV st. sł. w Ministerstwie Skarbu.

(Monitor Polski z dn 18 lipca 1930 r. Nr. 164).